

Βαρώσια 13 Αυγούστου 1946

Δ/δα

Ναταλία Μιχαηλίδου, Πεδουλάν.

Αγαπητή Ναταλία,

Δεν απήντησα πιο νωρίς στο γράμμα σας ημερομηνίας 6/8/46 γιατί στ' αλήθεια περίμενα πως η πλήξη του Πεδουλά θα ξεπερνούσε τα όρια της υπομονής και θα σας έφερνε στο Βαρώσι μας.

Μιας όμως και βλέπω πως δεν ήλθετε ενώ από την άλλη τα σημεία πείθουν πως δεν φαίνεται να τ' αποφασίζεται τόσο σύντομα, ύστερα προπάντων από την άφιξη της κ. Πολυξένης έρχομαι να σας γράψω δυο λόγια αφ' ενός μεν για να διασκεδάσω την απέλεια σας, σχετικώς με τας ευχαριστίας σας, αφ' ετέρου δε να αλλάξω λίγο την μονοτονία της ζωής που παρά πάσαν ομολογουμένως προσδοκίαν περνάτε στον ωραίο - ήθελα να πω απαίσιιο - Πεδουλά. Γιατί στ' αλήθεια απέλεια μόνο μπορώ να χαρακτηρίσω τας ευχαριστίες σας σχετικώς με τες ασήμαντες μικροδουλειές που σας παρέχω για τες οποίες ούτε λόγος πρέπει να γίνεται.

Ας αφίσουμε όμως την επιχειρηματολογία γιατί δεν ξέρω που θα καταλήξουμε αν συνεχίσουμε και ας έρτουμε στο προκείμενο.

Σε φαντάζομε μέσα στην πλήξη σας, στην μοναξιά και στην ερημιά και μου έρχονται στο νου τα λόγια του φιλοσόφου που ένοιωθε μέσα στην ερημιά του πιο μέγανος και μεσ' την μοναξιά του πιο τρανός."

Χαρίζει στ' αλήθεια η μοναξιά αυτή την ιδιαίτερη της ευχαρίστηση γιατί την ενδόμυχη ευχαρίστηση της αίσθησης της κατωτερότητας που σε κάμνει να εκδικείσαι την ζωή με τα χάλια της με το να την αποστρέφεσε, βγαίνοντας έτσι επιφανειακά ανώτερός της.

Μέσα στην άγρια της ανεμοζάλη, μέσα στες λύπες και τα βάσανά της σκορπά σας αναλαμπές που ακριβοπληρώνονται την χαρά για να σκορπίση σύντομα την λύπη για την στέρησή της, εξυψώνει για να ταπεινώση, γιγαντώνει πνευματική τη ψυχή για να την σταματήσει μπρος στην απροσπέλαστη όλη σπέρνει την ζωή για να θερίση τον θάνατο.

Παντού η απαισιοδοξία τινάζει πανύψηλο ως τα ουράνια το μεγαλόπρεπο βασίλειό της πάνω στο οποίο κοματιάζεται σε συντρίμια κάθε αισιόδοξο προμήνυμα.

Δεν ξαίρω κατά πόσον παρακολουθείτε τον ειρμόν των σκέψεών μου που δεν εκφράζουν παρά μια ατράνταχτη αλήθεια, που όσο κι αν προσπαθούμε να την αποκρύψουμε τόσο προβάλλει πιο αληθινή, τόσο αληθινή όσο πικρή είναι. Το ξέρω πως ότι σκεφτούμαι και γράφουμε ένα είναι το αληθινό.

Κανείς δεν μπορεί να βγη έξω από τον εαυτόν του έξω μάλλον από το πεπρωμένο του το οποίο διευθύνει η ψυχική του διάκλαση όπως δεν δύναται να αλλάξει η τροχιά της γης, του Ηλίου και της Σελήνης. "Μοναξιά" λέξης περικλείει πολλά, όταν ο νους αφήνεται ελεύθερος να γυρίση το Σύμπαν, να περάσει πάνω από λόγγους, και βουνά, θάλασσες και ωκεανούς. Ω τι πρόσκαιρη ευτυχία.

Όποια όμως πλάνη όταν επανέρχεται κανείς και πάλιν εις την πραγματικότητα και την επίγειον ζωήν της χαράς και της λύπης.

Αλλ' εάν πρόκειται να συνεχίσω τες σκέψεις μου κάθε άλλο μπορεί παρά να σε διασκεδάσω. Καλύτερα μου φαίνεται να σταματήσω.

Αυτή είναι η ζωή. Αξίζει να την ζη κανείς με τες χαρές και τες λύπες της, την μοναξιά και την πλήξη της. Την νοιώθει πιο βαθειά.

Και τώρα ας έρθουμε στην καθημερινή μας ζωή.

Χθες φέραμε πίσω τα παιδιά από την Εξοχή των. Έμειναν όλα κατενθουσιασμένα. Εις σχετικώς ερωτήσεις μας απήντων ότι ήθελαν να παραμείνουν περισσότερας ημέρας δεν εύρισκαν δε τρόπον να μας ευχαριστήσουν. Αισθητή είναι η διαφορά που επήλθε στο βάρος των παιδιών η αύξησις του οποίου κυμαίνεται από 1-2 1/2 οκ.

Με την κ. Πολυξένην σας στέλλω £2-15-0 τα οποία μας έδωσεν ο κ. Καραπέτ για τα δίδακτρα των υιών του.

Το λεύκωμα κατέστη αδύνατον να το ξετρυπώσουμε.

Αυτά προς το παρόν με την ελπίδαν ότι η παρούσα μου θα σας εύρη όλους καλά.

Χαιρετίσματα από όλους τους γνωστούς σε όλους και από τον άγνωστον Χ (για όσους θα κόψουν έξω). Πολλά φιλιὰ στους μικρούς.

Με αγάπην

Κυριάκος.